

De Vicent Ventura

“Ventura era un home incòmode, que pensava i deia el que pensava, i això li va impedir cap protagonisme polític institucional: és veritat. I amb aquesta falta de protagonisme formal de Vicent Ventura, la història política recent d’aquest país ha estat una miqueta més pobra, molt més pobra: només cal imaginar-lo ocupant algun dels llocs més importants que han ocupat molt còmodament uns altres.”

Anava llegint, de cara al passat Cap d’Any, els abundants (no prou abundants, atesa la magnitud del personatge) records, articles i discursos que la premsa de València —els dos diaris que jo sóc capaç de llegir: dels altres no puc dir res— dedicava a la desaparició i a la figura de Vicent Ventura. Ho llegia, també, amb la tristesa de no haver sabut a temps la seua mort i l’hora del funeral, i d’haver estat absent per tant allà on havia d’haver estat present. Mirava les fotos preses a la porta del Cementeri de València, llegia els noms dels assistents i, en efecte, hi eren “tots”—és una manera de parlar— els qui havien de ser-hi. I no hi havia ningú dels “altres”: de la meitat de la societat valenciana, de la dreta ideològica i política, de les institucions que ara ens governen (tampoc no hi eren a l’enterrament d’Arcadi Garcia: la dreta en el poder és així, i no canviarà mai) i, òbviament, de la part de la premsa que ens enverina. Escric açò, ja una mica fora de temps, molt irritat amb mi mateix i amb la meitat del meu país. Voldria viure en un país on algunes figures públiques, almenys algunes, foren com a mínim respectades de manera més o menys concorde, independentment de les ideologies i dels partits i de la ignorància i de l’odi i de l’autoodi. O per als governants actuals i altres pseudopats en l’esfera del poder Ventura no era prou públic, no era prou res, per merèixer cap atenció institucional? És clar que, per a ells, la història de l’antifranquisme, la del llarg combat per la democràcia, la de la lluita per una nova dignitat per al País Valencià, la història recent de la llibertat i de la cultura, tot això, totes aquestes històries, no són la seua història.

He vist escrit en la premsa de València que Ventura era un home incòmode, que pensava i deia el que pensava, i això li va impedir cap protagonisme polític institucional: és veritat. I amb aquesta falta de protagonisme formal de Vicent Ventura, la història política recent d’aquest país ha estat una miqueta més pobra, molt més pobra: només cal imaginar-lo ocupant algun dels llocs més importants que han ocupat molt còmodament uns altres. En algun moment va poder (li ho demanaven!) i no va voler: o pensava que calia pagar un preu inacceptable, o que allà on el buscaven hauria de callar massa coses. Per exemple, les coses que

pensava en el moment irrepetible i màgic dit de la “transició”. He buscat paraules seues d’aquells anys —quan ell, torne a insistir, hauria pogut però no va voler—, i expliquen molt bé per què no podia jugar segons quin paper en la política. Són paraules de Vicent Ventura recollides en el llibre *Partis polítics al País Valencià*, d’Amadeu Fabregat —futur això i allò—, dos volums de 1976 i 1977 publicats per Tres i Quatre.

Paraules com aquestes: “Les classes dominants del País Valencià han estat servidores del Poder central que els facilitava la dominació. Aquestes classes traïren la seua nacionalitat en favor d’una altra. És clar que un socialista, un marxista, no en vol cap de nacionalitat. Però, atenció, *cap* o *totes*. És a dir, front a una nacionalitat aliena i de caire imperialista ha d’enlairar la seua pròpia. I això mentre siga necessari i fins que no desapareguen les agressions d’unes nacionalitats sobre les altres.” Vostès diran que açò és molt “clàssic”. segurament: però era veritat fa més de vint anys, i és més veritat ara, quan les classes dominants dominen de la manera que és fàcil d’observar. O paraules com aquestes: “Com a polític valencià no puc tolerar les reticències —i les negacions— dels partits d’àmbit estatal amb la qüestió nacional valenciana... El PSOE mai no serà una federació de partits. Sempre serà un partit federal, i encara relativament ‘federat’, que dependrà d’un Congrés unitari i d’una executiva unitària”. Massa simplista, dirà el lector amb bona cultura política. Potser: però és una visió de les coses que fa impossible l’abdicació de certes conviccions. I si, a més, Ventura es confessa descaradament “*catalanista*”, el resultat és que la seua marginació de la “gran política” esdevinguda petita politiqueria, era pràcticament inevitable. També és cert que algú, com ell, que es declara “un home extrovertit, d’aparença optimista i d’un fons més aviat escèptic. Un home que fa les coses perquè les ha de fer... Un home que fa la impressió d’estar molt segur d’ell mateix, però que no ho està tant en la realitat...”, algú amb aquestes qualitats tan profundament humanes i tan escassament “polítiques”, tenia ben difícil certa categoria d’èxits públics. Vicent Ventura no ens deixa, doncs, el record d’una trajectòria plena de triomfs. Però qui sap si alguns “fracassos” acceptats no seran, a la llarga o ara mateix, més exemplars que molts “èxits” buscats a qualsevol preu.